

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

a BOHOVIA ASGARDU

LOŤ MŔTVÝCH

FRAGMENT

Magnus Chase a bohovia Asgardu 3 – Lod' mŕtvych

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Magnus Chase a bohovia Asgardu 3 – Lod' mŕtvych – e-kniha

Copyright © Albatros Media s. r. o., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

RICK RIORDAN

MAGNUS
CHASE

a BOHOVIA ASGARDU

LOŤ MŔTVYCH

FRAGMENT

*Phillipovi Josému Farmerovi,
ktorého Svet rieky vo mne prebudil lásku k dejinám.*

OBSAH

1	Percy Jackson robí, čo môže, aby ma zabil	9
2	Falafelové chlebíčky s dávkou ragnaröku	17
3	Zdedím mŕtvolu vlka a zopár spodkov	26
4	Prihlás sa hneď a dostaneš druhého vlka zadarmo!	34
5	Lúčim sa s Erikom, Erikom, Erikom a tiež s Erikom	44
6	Snívajú sa mi hrozné sny o nechtoch na nohách.	57
7	Vypustili nás zo zálivu	66
8	V sieni namosúreného hipstera	76
9	Dočasne vegetariánom	84
10	Mohli by sme hovoriť o medovine?	93
11	Obyrne robia vlny	103
12	Chlapík s nohami	111
13	Na palube nám exploduje dedko.	121
14	Zázrak. Nič sa nedeje	129
15	Opica!	137
16	Pluvanec verzus reťazová píla. Hádajte, kto vyhrá	143
17	Prepadnutí kopou kamenia	150
18	Valkám plastelínu na život a na smrť	159
19	Na návšteve zombíkovských rowdies	168
20	Tveirvigi = najhorší Vigi	177
21	Zábava pri operácii srdca	184
22	Mám zlú správu a – no, mám vlastne iba zlú správu	193
23	Chodte za smradom zdochnutých žiab.	201
24	Hearthov otec nie je vo svojej koži	210
25	Vymyslíme odporne hrozivý plán	216
26	Šibovanie s drakom.	222
27	Kamienok za odmenu	231
28	Nikdy odo mňa nežiadajte, aby som opekala nepriateľovo srdce	238
29	Takmer je z nás nórska turistická atrakcia	246
30	Flám. Bomba. Vďaka, mami	256
31	Oriešok pre Mallory	264
32	Mallory dostane aj černice	272
33	Vymyslíme hrozivo odporný plán	279
34	Prvá cena: obor! Druhá cena: dvaja obri!	286
35	Pomoc na znamenie.	293

36	Balada o Nedonosencovi, hrdinovi z chatrče	300
37	Alex mi odhryzne tvár.	310
38	Skadi o všetkom vie, do všetkého strieľa.	317
39	Stanem sa poetickým ako... ako... no, ako poet	327
40	Mám hovor na účet volaného od Hel	333
41	Vyhlasujem dočasné prímerie	343
42	Môj pomalý štart	351
43	Môj veľký záver	359
44	Ako to, že majú kanóny? Aj ja ich chcem!	367
45	Ak pochopíte, čo sa stalo v tejto kapitole, dajte mi vedieť, ja to netuším.	373
46	Získavam mäkučký župan.	378
47	Prekvapenia všade naokolo. A občas aj príjemné	388
48	Z domu Chaseovcov sa stáva Priestor	394
	SLOVNÍČEK.	399

Percy Jackson robí, čo môže, aby ma zabil

„SKÚS TO ZNOVU!“ PRIKÁZAL MI PERCY. „A teraz bez toho umierania.“

Stál som na rahne lode USS *Constitution*, pozoroval bostonský prístav šesťdesiat metrov pod sebou a ľutoval, že neviem to, čo niektoré druhy kondorov v nebezpečenstve: vyvrhnúť na nepriateľa smradľavé žalúdočné šťavy. To by som sa na Percyho jednoducho vyvracal a mal od neho pokoj.

Pri poslednom skoku, ku ktorému ma donútil, čo bolo asi len pred hodinou, som si dolámal všetky kosti. Kamoš Alex Fierro ma horko-ťažko stihol nahnať späť do hotela Valhala, aby som zomrel vo vlastnej posteli.

Bohužiaľ, som *einherjar*, jeden z Odinových nesmrteľných bojovníkov. Neumriem navždy, pokiaľ vydýchnem posledný raz na území Valhaly. O polhodinu som sa prebral, čulý a zdravý ako rybička. Mohol som sa vrátiť naspäť a pripraviť sa na ďalšiu bolesť. Hurá!

„Je to fakt nutné?“ pokúsil som sa vyjednávať.

Percy sa opieral o lanovie a vietor mu strapatil tmavé vlasy. Vyzeral ako obyčajný chalan – oranžové tričko, rifle, okopané biele

kožené reeboky. Keby ste ho stretli na ulici, nenapadne vám *Jééj, polobožský syn Poseidóna! Chvála Olympanom!* Nemal žiabre ani plávacie blany medzi prstami, iba oči zelené ako more – asi v rovnakom odtieni ako teraz moja tvár. Jediná čudná vec na ňom bola tetovanie na vnútornej strane predlaktia – trojzubec tmavý ako obhorené drevo a pod ním riadok písmen SPQR.

Povedal mi, že to znamená: *Sono Pazzi Quelli Romani – tí Rimania sú cvoci.* Mal som podozrenie, že si zo mňa strieľa.

„Pozri, Magnus,“ spustil, „budeš sa plaviť na nepriateľskom území. Bude ťa prenasledovať množstvo morských potvor a morských bohov a ktoviečo ešte, jasné?“

„Hej, jasné.“

Tým som chcel povedať: *Láskavo mi to nepripomínaj. A už mi daj pokoj.*

„Niekedy sa jednoducho stane,“ pokračoval Percy, „že ťa niečo zhodí z lode, možno práve z takejto výšky. Musíš sa naučiť, ako ten pád prežiť, neutopiť sa a vyplávať späť na hladinu, aby si mohol bojovať. Bude to drsné, najmä v ľadovej vode.“

Vedel som, že má pravdu. Podľa rozprávania mojej sesternice Annabeth mal Percy za sebou ešte nebezpečnejšie dobrodružstvo ako ja. (A to žijem vo Valhale a umieram najmenej raz za deň.) Síce som si vážil, že prišiel z New Yorku, aby mi dal výcvik prežitia vo vode, ale už ma začínala unavovať moja nešikovnosť.

Včera ma pohrýzol veľký biely žralok, priškrtil ma obrovský kalmár a poštipalo hádam tisíc rozzúrených medúz. Usiloval som sa zadržiavať dych, pritom som pohltal zopár galónov morskej vody a zistil, že desať metrov pod vodou nie som v boji zblízka o nič lepší než na suchej zemi.

Dnes ráno ma Percy zoznamoval s touto starou fregatou a po-

kúšal sa mi vtíct' do hlavy základy plavby a navigácie, lenže ja som nerozoznal kormový sťažň od kormovej paluby.

A teraz som predvádzal odstrašujúci príklad, ako sa nemá padať zo sťažňa.

Pozrel som nadol na palubu, odkiaľ nás sledovali Annabeth a Alex Fierro.

„Ty to zvládneš, Magnus!“ povzbudzovala ma Annabeth.

Alex Fierro mi ukázal zdvihnuté palce. Aspoň myslím. Z tej výšky to nebolo dobre vidieť.

Percy sa zhlboka nadýchol. Zatiaľ mal so mnou trpezlivosť, ale videl som, že po celom víkende má toho už tiež plné zuby. Zakaždým, keď sa na mňa zaďíval, myklo mu ľavým okom.

„Je to celkom jednoduché,“ ubezpečoval ma. „Ukážem ti to ešte raz, dobre? Skočíš ako parašutista, rozťahneš nohy a ruky ako orol krídla, aby si spomalil pád. A tesne predtým, než dopadneš do vody, vystrieš sa ako šíp – hlava nahor, nohy dolu, rovný chrbát, stiahnutý zadok. To posledné je obzvlášť dôležité.“

„Parašutista,“ opakoval som svedomito. „Orol. Šíp. Zadok.“

„Správne,“ pochválil ma Percy. „Pozri.“

Skočil z rahna a rútil sa k prístavu ako dokonalý parašutista. V poslednej chvíli nasmeroval nohy smerom dolu a dopadol do vody, ponoril sa, pričom hladina sa skoro ani nerozvlnila. O chvíľočku sa vynoril a kýval na mňa: *Vidíš? Nič to nie je!*

Annabeth a Alex zatlieskali.

„A teraz ty, Magnus!“ zakričal na mňa Alex. „Pochlap sa!“

Mal to byť asi vtip. Alex sa väčšinou cítil ako dievča, ale dnes bol rozhodne chalan. Niekedy mi to ušlo a použil som pre ňu/preňho nesprávne zámeno a Alex mi to s radosťou vracal/la tým, že sa mi neľútostne posmieval/a. A to kamoši zvyknú robiť.

Annabeth zahulákala: „To dáš, človeče!“

Temná hladina vody podo mnou sa trblietala ako vyleštená ná-
kova a chystala sa ma rozdrviť.

Fajn, zašomral som si popod nos.

Skočil som.

Pol sekundy som si bol istý sám sebou. Vietor mi svišťal okolo
uší. Roztiahol som ruky a dokázal som nejačať.

V poriadku, pomyslel som si. To zvládnem.

Odrazu ku mne ktovieodkiaľ priletel môj meč Jack a pustil sa
so mnou do reči.

„Hej, *seňor!*“ Na dvojsečnej čepeli mu vzbĺkli runy. „Čo to tu
stváraš?“

Zamával som rukami, pokúšal som sa vyrovnat pred dopadom.
„Teraz nie, Jack!“

„Aha, už mi svitlo! Ty padáš. Vieš, raz sme s Freyom padali...“

Skôr než mi stihol vyrozprávať svoj fascinujúci príbeh, spadol
som do vody.

Presne ako ma Percy varoval, studená voda mi ochromila celé
telo. Ponoril som sa, stuhnutý chladom, vzduch som vypustil
z pľúc. V členkoch mi pulzovalo, akoby som sa odrazil od tehlo-
vej trampolíny. No aspoň som to prežil.

Hľadal som ťažké zranenia. Keď ste *einherjar*, viete veľmi dob-
re načúvať vlastnej bolesti. Viete sa tackať na bojovom poli vo Val-
hale, smrť na jazyku, lapať po poslednom dychu a pritom pokoj-
ne uvažovať: *Aha, tak také to je, keď má človek rozdrvený hrudný kôš.*
Žaujímavá skúsenosť!

Tentoraz som si určite zlomil ľavý členok. Ten pravý som mal
vytknutý.

Ľahká náprava. Privolal som si Freyovu silu.

Z hrude mi prúdilo do nôh teplo ako z letného slniečka. Bolesť prestala. Sám seba neviem liečiť tak dobre ako ostatných, ale cítil som, že sa mi členky začínajú hojiť – akoby sa mi vo vnútri nohy rozliezol roj priateľských včiel, natierali zlomeniny masťou a dávali dokopy väzy.

Je to lepšie, pomyslel som si, ako som tak splýval v studenej vode. Ale mal by som robiť ešte niečo... Ach áno, dýchať.

Do ruky ma štuchol Jack, ako keď sa pes dožaduje paničkinej priazne. Prstami som ovinul koženú rukoväť a on ma vytiahol nahor, vymrštil ma nad hladinu ako jazerná víla na raketový pohon. Pristál som na palube lode vedľa priateľov, lapal po dychu a triasol sa ako osika.

„Fíha,“ Percy cúvol. „To už bolo čosi! Si v poriadku, Magnus?“

„Hej,“ zachripel som ako prechladnutá kačica.

Percy si prezeral žiariace runy na mojej zbrani. „Odkiaľ sa tu vzal ten meč?“

„Čau, ja som Jack!“ predstavil sa Jack.

Annabeth mala čo robiť, aby nezvýskla. „Ono to rozpráva?“

„Ono?“ nazlostil sa Jack. „No tak, milá pani, trochu úcty. Som *Sumarbrander!* Meč leta! Freyova zbraň! Existujem už tisíce rokov! A som samček!“

Annabeth sa zachmúrila. „Magnus, keď si mi hovoril o čarovnom meči, nezabudol si mi náhodou povedať, že vie rozprávať?“

„Žeby?“ Úprimne, nepamätal som si.

Posledných pár týždňov bol Jack niekde mimo, robil si, čo asi tak samostatné zázračné meče robievajú, keď majú voľno. Nenašlo mi, že sa tu z ničoho nič objaví a predstaví sa. A navyše, to, že Jack vie rozprávať, je *najmenej* zvláštne. No že vie naspäť zaspievať celé *Jersey Boys*... to je záhada.

Zdalo sa, že Alex Fierro potláča smiech zo všetkých síl. Bol oblečený v ružovej a zelenej ako vždy, no tento úbor som na ňom ešte nevidel: šnurovacie kožené čižmy, ružové ultraúzke rifle a cez ne citrónovozelenú smokingovú košeľu a tenkú kockovanú kravatu voľne previazanú ako náhrdelník. Na očiach tmavé ray-bany s hrubým rámom a strapatý zelený účes – jednoducho vyzeral, akoby vypadol z obalu albumu novej vlny okolo roku 1979.

„Nezabudni na dobrú výchovu, Magnus,“ napomenul ma. „Predstav svojich priateľov meču.“

„No jasné. Jack, toto sú Percy a Annabeth. Sú to polobohovia – gréckeho druhu.“

„Hmm.“ Nezdalo sa, že by to na Jacka zapôsobilo. „Raz som sa stretol s Heraklom.“

„A kto nie?“ zašomrala Annabeth.

„Pravda,“ uznal Jack. „Ale ak ste tu Magnusovi kamoši...“ Odrazu stíchol. Runy mu vybledli. Vyskočil mi z ruky a rozletel sa k Annabeth, čepel sa mykala, akoby vetrila vo vzduchu. „Kde je? Kde skrývaš tú mačičku?“

Annabeth cúvla k zábradliu. „Tak pozor, meč. Udržiavaj odstup!“

„Jack, správaj sa slušne!“ napomenul ho Alex. „Čo to robíš?“

„Ona tu niekde je,“ tvrdil Jack. Priletel k Percymu. „Aha! Čo máš vo vrecku, morský chlapec?“

„Prosím?“ Percy sa tváril trochu nervózne, keď sa mu zázračný meč vznášal pri páse.

Alex si stiahol okuliare na nose nižšie. „No tak teraz ma to zaujíma tiež. Čo máš vo vrecku, Percy? Zvedavé meče to chcú vedieť.“

Percy vylovil z vrecka na riflích celkom obyčajné pero. „Myslíš toto?“

„Supээр!“ rozjasal sa Jack. „Čo je zač táto kráska nebeská?“

„Jack,“ zasiahol som, „je to pero.“

„To teda nie je! Predveď mi to! Predveď mi to!“

„No... dobre.“ Percy vytiahol vrchnáčik z pera.

Ihneď sa premenilo na takmer metrový meč s listovou čepeľou z ligotavého bronzu. V porovnaní s Jackom vyzerala zbraň jemná, skoro drobná, ale podľa toho, ako sa s ňou Percy oháňal, som nepochyboval, že by si s ňou na bojiskách Valhaly poradil.

Jack sa nasmeroval hrotom ku mne a runy sa rozpálili dočervená. „Vidíš, Magnus? Vrazil som ti, že vôbec nie je hlúpe nosiť meč zamaskovaný ako pero!“

„Jack, to som nikdy netvrdil!“ bránil som sa. „To si povedal *ty*.“

Percy nadvihol obočie. „Čo to tu tárate?“

„Ale nič,“ poponáhľal som sa s odpoveďou. „Takže toto je ten povestný *Anaklusmos*? Annabeth mi o ňom rozprávala.“

„O *nej*,“ opravil ma Jack.

Annabeth sa zamračila. „Percyho meč je mečica?“

Jack sa rozosmial. „Jasné.“

Percy si svoj meč prezeral, ale mohol sa ma spýtať, ja by som mu z vlastnej skúsenosti potvrdil, že samec sa od samice na pohľad ťažko rozozná.

„Čo ja viem?“ mračil sa. „Vieš to určite?“

„Percy,“ obul sa doňho Alex. „Rešpektuj pohlavie.“

„No tak dobre. Je však čudné, že som to nezistil.“

„Na druhej strane,“ rypla doňho Annabeth, až do minulého roka si ani nevedel, že sa s tým perom dá aj *písať*.“

„To bolo úbohé, ty *vševvedka*.“

„Skrátka!“ prerušil ich Jack. „Hlavné je, že *Anaklusmos* je teraz tu, je krásna a stretla sa so mnou! Možno by sme my dvaja mohli... viete... chvíľku osamote prebrať, hm, mečové záležitosti.“

Alex sa uškrnul. „To sa mi zdá ako fajn nápad. Necháme meče, nech sa zoznámia, a naobedujeme sa. Magnus, myslíš, že do seba dostaneš falafel a nezadusíš sa?“

Falafelové chlebíčky s dávkou ragnaröku

NAJEDLI SME SA NA ZADNEJ NADSTAVBOVEJ PALUBE.
(To zízate, ako sa vyznám v lodných termínoch.)

Po náročnom predpoludní plnom padania sa mi zdalo, že si tie cícerové placky a pita chlieb, jogurt a studené plátky uhoriek naozaj zaslúžim, aj prílohu v podobe riadne koreneného jahňacieho kebabu. Piknik nám pripravila Annabeth. Pozná ma dosť dobre.

Oblečenie mi na slnku rýchlo uschlo. Bolo príjemné cítiť na tvári teplý vetrík. Prístav brázdili plachetnice a oblohu lietadlá, mierili z Loganovho letiska do New Yorku, do Kalifornie alebo do Európy. Celý Boston pôsobil ako nabitý netrpezlivou energiou, ako keď trieda o štrnásť päťdesiatdeväť čaká na zvonenie, všetci sa chystajú vypadnúť na leto z mesta a užiť si prázdniny.

Pokiaľ ide o mňa, ja som nechcel nič, len zostať tu.

Meče stáli opodiaľ opreté o kotúč povrazu a rukoväťami sa opierali o zábradlie. *Anaklusmos* vyzerala ako normálny neživý predmet, ale Jack sa k nej tlačil čoraz bližšie a bližšie, balil ju a čepeľ mu žiarila rovnako tmavobronzovo ako jej. Našťastie bol zvyknutý viesť jednostranné rozhovory. Vtipkoval. Lichotil jej. Vystatoval

sa, ktoré známe osobnosti pozná. „Vieš, *Thor* a *Odin* a ja sme boli raz v krčme...“

Ak to na *Anaklusmos* zapôsobilo, nedala to najavo.

Percy zhúžval obal od falafelu. Okrem toho, že vedel dýchať pod vodou, dokázal vdychovať aj jedlo.

„Tak,“ pozrel na nás, „kedy vyplávate, ľudia?“

Alex sa na mňa zadíval s nadvihnutým obočím: *No, Magnus, kedy vyplávame?*

Pokúšal som sa tej téme vyhýbať celé uplynulé dva týždne, ale veľmi sa mi to nedarilo.

„Čoskoro,“ vyhlásil som. „Nevieme presne, kam mierime, ani ako dlho bude trvať, kým sa tam dostaneme...“

„To by som, prosím, vedel,“ zahučal Percy.

„... ale musíme nájsť tú veľkú odpornú Lokiho loď, skôr než vypláva v čase slnovratu. Kotví niekde pri hraniciach medzi Niflheimom a Jotunheimom. Odhadujeme, že doplávať k nej zaberie niekoľko týždňov.“

„A to znamená,“ nadviazal Alex, „že by sme už naozaj mali zdvihnúť kotvy. Rozhodne musíme vyplávať do konca týždňa, či už budeme pripravení, alebo nie.“

V jeho tmavých sklách sa odrážala moja ustarostená tvár. Oba ja sme vedeli, že k pripravenosti máme rovnako ďaleko ako k Niflheimu.

Annabeth si vsunula nohy pod seba. Dlhé svetlé vlasy mala uviazané vzadu do chvosta. Na tmavomodrom tričku jej svietil žltý nápis FAKULTA KRAJINÁRSKEJ ARCHITEKTÚRY, UNIVERZITA BERKELEY.

„Hrdinovia nikdy nemajú čas pripraviť sa, pravda?“ kývla hlavou. „Jednoducho robíme, čo dokážeme.“

Percy prikývol. „Hej. Obyčajne to vyjde. Ešte sme neumreli.“ „Aj keď ty sa o to v kuse snažíš,“ štuchla doňho laktom Annabeth. Percy ju chytil okolo pliec. Spokojne sa k nemu pritúlila. Pobožkal ju na svetlé kučery na temene.

Pri tom prejave lásky sa mi bolestne skrútilo srdce.

Veľmi rád som videl sesterničku takú šťastnú, ale uvedomil som si, koľko je toho v stávke, ak sa mi nepodarí zastaviť Lokiho.

Alex a ja sme už zomreli. Nikdy nezostarneme. Budeme žiť vo Valhale až do súdneho dňa (ak sa dovedy nedáme zabiť niekde mimo hotela). Môžeme dúfať, že v najlepšom prípade budeme trénovať na ragnarök a odkladať tú nevyhnutnú bitku, o koľko storočí to len pôjde. A potom jedného dňa vyrazíme z Valhaly s Odinovou armádou a zomrieme veľkolepou smrťou, zatiaľ čo okolo nás zhorí deväť svetov. To bude psina.

No Annabeth a Percy môžu žiť normálny život. Zvládli už strednú školu, čo, ako mi Annabeth vysvetlila, je pre gréckych polobohov to najnebezpečnejšie obdobie. Na jeseň nastúpia na vysokú na západnom pobreží. A ak zvládnu aj tú, majú slušnú šancu, že prežijú dospelosť. Budú môcť žiť vo svete smrteľníkov a obludy ich nebudú napádať každých päť minút.

Pokiaľ s kamarátmi zastavím Lokiho. Ak nie, svet – všetky svety – o pár týždňov skončí. No poznáte to... pokoj.

Odložil som chlebiček. Niekedy mi nedokáže zdvihnúť náladu ani falafel.

„A čo vy, ľudia?“ spýtal som sa. „Vraciate sa dnes rovno do New Yorku?“

„Hej,“ potvrdil Percy. „Večer strážim. Mám z toho nervy!“

„Pravda,“ spomenul som si. „Máš malú sestričku.“

Ďalší dôležitý život, čo visí na vlásku, pomyslel som si.

Podarilo sa mi však usmiať. „Gratulujem, ako sa volá?“

„Estelle. Po babke. No, z maminej strany, samozrejme. Nie z Poseidónovej.“

„To sa mi páči,“ pochvaľoval si Alex. „Staromódna a elegantná Estelle Jacksonová.“

„No, vlastne Estelle Blofisová,“ opravil ju Percy. „Môj nevlastný otec je Paul Blofis. S tým priezviskom nič nenarobím, ale malá je úžasná. Päť prstíkov na každej ručičke. Päť na nožičke. Dve oči. Slintá ako divá.“

„Tak ako braček,“ poznamenala Annabeth.

Alex sa rozosmial.

Úplne som pred sebou videl, ako Percy hojdá Estellku v náručí a spieva jej *Pod hladinou z Malej morskej víly*. Hneď som sa cítil ešte horšie.

Musím to nejako zariadiť a dopriať malej Estelle dosť desiatok rokov, aby mala poriadny život. Musím nájsť Lokiho diabolskú loď plnú zombíkovských bojovníkov, zabrániť im vyplávať do boja a spustiť ragnarök, potom znovu chytiť Lokiho a uviazať ho späť k reťazi, aby už nemohol stvárať tie svoje lotroviny s pálením svetov. (Alebo aspoň nie toľko lotrovín.)

„Hej,“ Alex do mňa hodil kus pita chleba. „Netvár sa ako kôpka nešťastia.“

„Prepáč.“ Pokúšal som sa vyzeráť trochu veselšie. Nebola to taká hračka, ako zahojiť si členok čírou silou vôle. „Teším sa, že Estelle spoznám, keď sa vrátíme z výpravy. A vážim si to, že ste vy dvaja prišli do Bostonu. Fakt.“

Percy pozrel na Jacka, ktorý ešte vždy hučal do *Anaklusmos*. „Škoda, že som nemohol pomôcť viac. More je,“ pokrčil plecami, „trochu nevyspytateľné.“